

Nr 262.

Av herrar **Lovén** och **Strid**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 11, angående krigstidstillägg under år 1918 åt f. d. befattningshavare i statens tjänst.*

I Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 11 till riksdagen angående krigstidstillägg under år 1918 åt f. d. befattningshavare i statens tjänst, föreslås, att krigstidstillägg åt f. d. befattningshavare i statens tjänst vilka vid ingången av år 1918 voro berättigade till pension eller därmed jämförligt årligt understöd, som av Konung och riksdag till siffran bestämts eller eljest utgår efter av riksdagen prövade grunder, måtte utgå till varje dylik f. d. befattningshavare med 150 kronor jämte 30 procent av ovanberörda pensions och understöds årsbelopp, dock tillhopa högst med 600 kronor; samt

att riksdagen måtte medgiva, att krigstidstillägget må till vederbörande f. d. befattningshavare eller, om han under året avlidit, till hans stärbhus på en gång utbetalas i den ordning som av Kungl. Maj:t bestämmes.

Det finnes emellertid en del f. d. befattningshavare i statens tjänst, som icke komma i åtnjutande av krigstidstillägg enligt de grunder som av Kungl. Maj:t föreslagits i proposition nr 11, nämligen de, som varit anställda vid ursprungligen enskilda järnvägar, vilka sedermera inköpts av staten, såsom t. ex. Västkustbanan med flera.

De befattningshavare som voro anställda vid dessa järnvägar, när de inköptes av staten, voro nämligen delägare i enskilda järnvägarnas pensionskassa och uppbära vid sin avgång ur statens tjänst pension i enlighet med för denna kassa fastställda grunder jämte ett tillägg av statsverket som utjämnar den skillnad som förekommer mellan den pension som utgår enligt för denna kassa gällande grunder och den pension som utgår till personal som från början varit anställd vid statens järnvägar.

Under 1917 väcktes förslag inom enskilda järnvägarnas pensionskassa om, att ett krigstidstillägg av kassans medel skulle utgå till kassans pensionärer, men blev detta avslaget, enär det av Kungl. Maj:t fastställda reglementet för kassan icke medgiver en sådan extra utbetalning.

De flesta enskilda järnvägar ha emellertid av egna medel anslagit en viss summa under år 1917 som krigstidstillägg åt pensionerade f. d. befattningshavare. Att så kommer att ske även under år 1918 har man all anledning att antaga.

Av vad här ovan anförts framgår således, att de f. d. befattningshavare, som varit anställda vid ursprungligen enskilda, men sedermera av staten inköpta järnvägar, äro ekonomiskt sämre ställda än både de som varit i tjänst ända till sin avgång hos enskild järnväg ävensom de vilka ursprungligen blivit anställda vid statens järnvägar. Det torde därför vara rimligt, att dessa f. d. befattningshavare i statens tjänst komma i åtnjutande av samma krigstidstillägg som föreslås i Kungl. Maj:ts proposition nr 11.

I fråga om de ekonomiska konsekvenserna av ett beslut i denna riktning torde detsamma icke vara av någon betydande art. Visserligen föreligger ingen exakt utredning om huru många f. d. befattningshavare det kan komma att röra sig om, men då, enligt från enskilda järnvägars pensionskassa inhämtade upplysningar, det finnes endast 54 pensionärer som varit anställda vid enskilda järnvägar vilka inköpts av staten, torde ökningen av totalbeloppet endast komma att röra sig om en mindre summa.

Med stöd av ovanstående vilja vi därför hemställa,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 11 måtte besluta den ändring i nämnda proposition, att sådana f. d. befattningshavare i statens tjänst, vilka uppbära pension från enskilda järnvägarnas pensionskassa, må komma i åtnjutande av samma förmåner i fråga om krigstidstillägg som må varda beslutade för övriga f. d. befattningshavare i statens tjänst.

Stockholm den 2 februari 1918.

Carl Lovén.

Carl O. Strid.